

stolene ville sikkert her vise den samme Forsigtighed, som de altid have vist med Hensyn til at domfælde; naar der kan anføres en nogenlunde rimelig Grund fra vedkommende Boghandlers Side for, at han ikke er eller burde være bekendt med Skriftets Indhold, vil han ikke blive dømt. Men jeg mener frendeles, at i Reglen, og i de mest graverende Tilfælde, ved Sortimentshoghandleren overmaade godt, hvad Bogen indeholder, og i mangfoldige Tilfælde veed han, at det er derpaa, at Afsetningen beror. Den gaar af som varmt Brød, som man siger, og det er derfor, han har den. Det er derfor en Betragtningmaade, som kun har en ringe praktisk Udstrækning, at det i et eller andet Tilfælde skulde kunne tænkes, at det er undgaaet Sortimentshoghandlerens Opmærksomhed, at Bogen, han har, hører til den Kategori, Lovforslaget vil ramme. Jeg maa derfor meget bestemt fraraade at vedtage det Vædringsforslag til Lovforslagets § 2, som er stillet af 8 ærede Medlemmer. — Hvad Vædringsforslaget til § 3 angaar, kan jeg der ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører fremkom med. Jeg tror, at det saa er rigtigere og langt bedre at blive staaende ved Straffeloven. Forslaget, saaledes som jeg førte det frem her i Thinget, og som det blev vedtaget ved 2den Behandling, sigtede til at gjøre det tydeligere for Folk, hvad det var, Straffeloven vilde ramme, og egentlig ikke til at forøge eller formindske de straffbare Handlingers Tal. Men dette Vædringsforslag, her staaet, forekommer det mig, vil paa en betænkkelig Maade, som den ærede Ordfører bemærkede, indskrænke de straffbare Handlingers Tal, og navnlig udelukke unge Mennesker af Mandtjønnet. Jeg maa ligeledes som den ærede Ordfører bemærke, at dette Udtryk „Barn“ er et meget ubestemt Udtryk; men der kan ikke være Tale om, at man paa nogen Maade kan gaa længere frem end til det 15de Aar, med Hensyn til hvem der skal kaldes Barn. Jeg skal ogsaa bemærke, at dette Udtryk „ufømmelig Tale eller Udsærd“ er paa den anden Side et Udtryk, som forekommer mig at være mindre bestemt end det, Lovforslaget vælger, fordi Udtrykket „uansændige Ord eller Lader“ o. s. v. peger meget mere paa det, her havdes for Die, nemlig det Kjønslige, end Udtrykket „ufømmelig Tale eller Udsærd“. Udtrykket „uansændige Ord“ o. s. v. kjende vi jo fra vort Sprog eller Politisprog, kunne vi gjerne kalde det; det forekommer saaledes f. Ex. i den Kjøbenhavnske Politivedtægt, hvor det hedder i § 9: „Ligeledes er det forbudt at vise nogen uansændig Opførsel, saasom ved uansændige Ord

eller Lader“ o. s. v. Jeg tror derfor, at Alle forstaa langt bedre, hvad der menes med dette Udtryk i en Forbindelse som denne, og derfor vil jeg ligeledes, og maaste endnu stærkere end med Hensyn til det foregaaende Vædringsforslag, tilraade, at man ikke vedtager Vædringsforslaget til § 3.

Blom: Jeg skal ikke tillade mig at imødegaa den meget ærede Ordfører med Hensyn til de Bemærkninger, som han fremsatte angaaende et Andragende, som ikke ligger for, men indskrænke mig til den meget mindre Del af hans Foredrag, som angik de Vædringsforslag, der ligge for. Han udtalte med Hensyn til Straf for Sædelighedsforbrydelser, at den Særstilling, som vi Forslagsstillere til Vædringsforslagene ønske at give Sortimentshoghandlerne, er aldeles uhørt i vor Lovgivning. Man vilde give Sortimentshoghandlerne en privilegeret Stilling i Modsætning til alle Andre, der kunde komme i Berøring med Straffeloven ved Forbrydelser. Jeg kan ikke være ganske enig med den ærede Ordfører deri. Allerede som det er nu, er jo baade Forlægger og Sortimentshoghandler i Besiddelse af denne privilegerede Stilling, og de ere i Besiddelse af denne Stilling ikke alene med Hensyn til Sædelighedsforbrydelser, men med Hensyn til alle mulige Forseelser, indeholdte i de Bøger, de sælge. Man kan forse sig paa Tryk mod mangfoldige Andres berettigede Ideer end netop Sædelighedsideer; man kan paa Tryk opfordre til Oprør, uden at Sortimentshoghandler eller Forlægger ere ansvarlige derfor; man kan krænke en anden Mand's ærlige Navn og Rygte, uden at Sortimentshoghandleren eller Forlæggeren er ansvarlig derfor. Undtagelsen, Særstillingen, kommer først frem ved dette Lovforslag, idet man her vil gjøre Sortimentshoghandlere og Forlæggere ansvarlige i første Linie alene for Sædelighedsforbrydelser, men ikke for alle mulige andre Forbrydelser, der begaas ved Pressens Brug. Det er det, som forekommer i det Mindste mig at være besynderligt, hvorfor man ikke saa i det Hele taget vil ophæve Presselovens Bestemmelser angaaende den Trinfølge, hvori Lovven rammer de Forskjellige, som have haft med et Skrifts Udgivelse at gjøre, Ordføreren — og af den høitærede Justitsminister maatte jeg desværre høre det Samme — nærede ikke nogen Betænklighed ved at paalægge Sortimentshoghandlerne at kjende de usædelige Forfattere. Jeg tror, det kan betragtes som værende fra alle Sider anerkjendt, at man kan umuligt forlange af Sortimentshoghandlerne, at de virkelig af